

Sous estancats tot i que el PIB creix

El que van percebre els treballadors només va créixer un 0,11% l'any passat

Els directius i comandaments van veure incrementades les nòmines més d'un 2,4%

La filla de la dona morta a Banyoles confessa l'assassinat

Va ser detinguda ahir a Platja d'Aro

EL PUNT AVUI +

1,20€

DIVENDRES • 11 de gener del 2019. Any XLIV. Núm. 14876 - AVUI / Any XLI. Núm. 13746 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P6,7

El TS demana el trasllat dels presos polítics a Madrid

JUDICI • El magistrat Marchena vol que els nou empresonats estiguin a la disposició del tribunal "l'última setmana de gener"

Téllez, el primer jutjat per l'1-O, diu que va voler fer de mediador

MALESTAR • Els familiars es mostren sorpresos per la petició perquè encara no s'han presentat els escrits de defensa

L'ESPORTIU

El defensa del Barça Jeison Murillo disputant una pilota amb el davanter del Llevant Okyere Boateng ■ EFE

El Barça no està a l'altura

Un equip sense les primeres figures perd contra el Llevant (2-1)

Europa-Món

P18

Díaz no plega però renuncia a la investidura

L'acord amb Cs i els altres de Vox dona al candidat del PP la majoria absoluta

Cultura i Espectacles

P22

Cervera, Capital de la Cultura amb 200 actes

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Andreu Pujol

La força de Junqueras

Entre tanta fartanera i reunió familiar, les celebracions nadalenques també ens ofereixen una pausa. Aquesta dèria tan generalitzada de deixar-ho tot per "passat festes" és la manera d'exercir el tercer manament, el que ens insta a santificar-les. Durant aquests dies de repòs i recolliment podem aprofitar per reduir uns quants centímetres la pila de les lectures pendents, amb un ritme una mica més accelerat que el que permeten les estones furtives robades a la rutina. Així és com m'he pogut ventilar, entre d'altres, el llibre d'en Sergi Sol titulat *Oriol Junqueras. Fins que siguem lliures*, que ja encadena diverses edicions i que ha tret el cap durant unes quantes setmanes a les llistes dels èxits editorials. El fet que l'autor sigui un dels col·laboradors més propers del líder polític, avui empresonat arbitràriament, fa que ens pugui oferir un punt de vista proper –gairebé microscòpic– del personat-

Aquesta capacitat d'ultrapassar cotilles i clixés ha estat la principal força de l'independentisme

ge, a partir del qual podem projectar una visió global del seu pensament, convertint en categoria la multiplicitat d'anècdotes que s'hi cusen. El Junqueras de Sant Vicenç dels Horts és indèstriable del Junqueras del govern que impulsa el referèndum de l'1 d'octubre. És per això que en aquest relat s'hi intercalen les històries vicentines, les dels amics d'origens diversos que el van ajudar a ser alcalde i que avui continuen essent els seus defensors més lleials, amb l'intens relat del seu paper determinant en la vida política del país com a vicepresident, com a ideòleg i com a pres polític. Hi entenem que, tant en la seva acció política local com en la nacional, hi ha la mateixa consciència de formar part d'una comunitat que és plural, però que té un futur en comú i que té dret a confeccionar-lo. Aquesta capacitat d'ultrapassar cotilles i clixés ha estat la principal força de l'independentisme, perquè li ha permès anar a interpel·lar més enllà de les seves tradicionals fronteres. Així ha de seguir essent.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Per què parlem en català?

Em ve al cap, i divulgo pel Twitter, la rèplica cèlebre de l'humorista Valentí Castanys a un home que en la postguerra el va increpar preguntant-li si ell i els amics amb qui estava reunit en un bar no sabien parlar en castellà:

–“Sí, señor; ¿qué quiere que le diga?”

L'amic Andreu Pujol em pregunta si l'he extreta de *La memòria es diverteix*, llibre de records de Castanys. Diria que no, diria que m'ha arribat per transmissió oral. L'Aleix Renyé, el nostre home a la Catalunya Nord, em diu que li he fet recordar que trobant-se en un cafè de Perpinyà amb altra gent, una senyora parisenca que seia a una taula del costat els va preguntar: “No és fatigant parlar en català tota l'estona?” Renyé matisa que la pregunta de la senyora va ser feta “de bona fe”. El senyor Martí Utset intervé: a Múrcia, un veí de taula que l'havia sentit parlar amb la dona li va preguntar: “Disculpe, ¿por qué siguen hablando en catalán cuando salen de Cataluña?” Trobant-se a Toledo, la Rosa Maria parlava amb el seu fill. Una senyora es

“S'ho pregunten molts, però amb més intensitat els espanyols

va interessar per l'idioma en què ho feia. “En catalán”. “¿Y le entiende?”

Són casos diferents. Valentí Castanys es va encarar a un energumen que volia imposar el castellà a ell, als seus amics i al país sencer. Els altres van “de bona fe”, demanen disculpes o denoten decidida ignorància. No deu ser cosa exclusiva dels espanyols o els francesos respecte al català. Tots els usuaris d'idiomes forts i “estatals”, siguin l'anglès, el xinès, el rus o el suec, no es deuen saber avenir que les llengües sense gran projecció puguin ser útils per parlar, escriure o transmetre pensament. Nosaltres, precisament

perquè ens expressem en una llengua d'escassa demografia, hauríem de ser immunes a aquesta afectació fruit de la superioritat o la ignorància. Ho som? No sabria contestar positivament amb contundència. Acollim l'aragonès, el bable, l'asturià o el friülès amb simpatia i solidaritat, sí, però ens refiaríem d'una producció literària en algun d'aquests idiomes? De vegades em pregunto si ens prenem l'aranès gaire seriosament.

Demanen disculpes per la pregunta, però el fet és que els espanyols no lleixen llibres catalans –traduïts al castellà, s'entén– ni que els autors tinguin la precaució de batejar els personatges amb noms que s'escriuen igual en un idioma i l'altre (totes són Laura) i de no parlar ni que els matins de l'actualitat política. En canvi, alguns són traduïts a altres idiomes, i tenen bones vendes. A la Xina s'interessen per Jaume Cabré. I a Polònia i a Letònia... i a França. Als Estats Units, no tant o no gens, però és que són indiferents a Europa. A Espanya reverbera encara la pregunta de l'interlocutor de Valentí Castanys, amb tota la seva intenció.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Guíell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/w8vkr8>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Posar ordre

La prova més clara de les complicacions que travessa aquest país (i que explica, al meu entendre, gran part de la manca d'estratègia unitària que hi ha en aquests moments) és el que passarà en els propers dies. Fixin-s'hi bé: d'una banda, el màxim líder d'ERC i cap de llista a les eleccions europees per aquesta formació, Oriol Junqueras, és a la presó, a Lledoners però ara ja pendent de ser traslladat a Madrid. Li passa el mateix a Jordi Sánchez, un dels artífexs d'aquest nou espai polític en construcció que és La Crida; i si Quim Forn finalment diu que sí, tindrem també a la presó –i a Madrid– un dels caps de llista de les municipals a Barcelona en plena precampanya electoral. D'altra banda, aquesta setmana s'ha sabut que ERC –ho explicava la seva portaveu, Marta Vilalta– reunirà en els propers dies la seva executiva a Ginebra perquè hi pugui assistir físicament la seva secretà-

“El primer pas per a una estratègia conjunta, em sembla, és que primer cadascú tingui la seva

ria general, Marta Rovira, que en comptes de fer de Sòcrates va triar exiliar-se a Suïssa. I aquests propers dies veurem desfilar per Waterloo, a Bèlgica, els membres de JxCat i els del PDeCAT per reunir-se amb el president Puigdemont. Com volen que no sigui tot molt complicat, amb aquest panorama? Més que manca de lideratges, que en algun cas em sembla que també, el que hi ha sobretot són lide-

ratges a presó i d'altres de repartits per Europa i molt allunyats geogràficament (ves quin remei), i en alguns casos també del dia a dia (ves quin altre remei, també). Per això, quan aquests propers dies sentirem qui s'escaandalitza de tanta gent amunt i avall, cap a Suïssa i cap a Bèlgica, a mi em passarà el contrari. Perquè em sembla que tant com una estratègia unitària, el que cal és que ara primer cadascú defineixi la seva. Que sapiguem de veritat què pensa ERC i que no hàgim d'estar interpretant què ha volgut dir un i què ha volgut dir l'altre, que l'espai exconvergent (PDeCAT, JxCat...) es reordeni (perquè a mi em sembla que ara despisten fins i tot els seus) i que decideixi què vol fer per exemple amb La Crida. El primer pas per tenir una estratègia conjunta, em sembla, és que primer cadascú en tingui una de seva (i la digui). Essent, com deia abans, tot plegat molt complicat.

EDITORIAL

La conxorxa contra els Mossos

L'arxivament de les diverses querelles presentades contra els Mossos d'Esquadra, acusats d'investigar polítics i altres persones contràries a la independència per motius polítics, suposa un revés total al que tot indica que va ser un complot per assetjar, intimidar i desprestigar la policia de la Generalitat. La decisió del jutjat número 22 de Barcelona de tancar el cas justifica l'actuació policial en l'objectiu de disposar de la màxima informació per mirar de preservar “l'ordre públic”, i protegir aquells que “poguessin ser víctimes d'incidents en un moment social d'especial vulnerabilitat” com els que es van viure la tardor del 2017.

L'ofensiva contra la policia catalana arrenca després del brutal atemptat de les Rambles del 17-A pel fet que la magnífica resposta dels Mossos no va ser digerida per l'unionisme perquè posava de manifest la capacitat de Catalunya d'operar eficientment com a estat. Una animadversió que va créixer l'1-O, quan els Mossos van optar per ser una policia professional i democràtica i van rebutjar apallissar ciutadans pacífics i indefensos com sí que ho va fer l'espanyola. El setge va tenir com a punt culminant la teatralitzada emboscada de la policia espanyola als agents catalans en una incineradora. En l'atac als Mossos, amb el major Traperó triat com a cap de turc –jutjat per delictes inexistents i amb petició de fortes penes de presó–, es va utilitzar l'Audiència Nacional, la policia espanyola i una coordinada actuació d'actors mediàtics unionistes. I va tenir el suport polític destacat del PP i Cs, però també del PSC, que es va sumar a la via judicial i a sembrar el dubte. Una vergonyosa ofensiva contra la policia catalana per interès partidista i ideològic que obliga ara els autors a retractar-se i demanar disculpes.

De reüll

Adela Genís

El somni europeu

Nadal és temps de retrobaments. També amb les amistats que viuen a l'estranger. Ja ho diu la dita: “Per Nadal cada ovella al seu corral.” I la majoria ho compleixen. Arriben dels seus països nòrdics encara amb el fred a dins i aterren a Barcelona en ple anticicló; que a la pràctica vol dir que es pot fer el vermut a una terrassa. A les seves ciutats d'acollida s'hi troben la mar de bé. Hi ha feina, segurament bons sous, tenen vida social, la majoria parella. També família. I sempre cau la mateixa pregunta. I quan penseu tornar? “És que allà

Amigues que viuen a l'estranger no es plantegen, de moment, el retorn

notes que el país funciona.” Molt bé. Però amb què? Insistim el bàndol local. “En tot. És una sensació. En ajudes a les famílies, al lloguer... als joves. Les escoles públiques estan molt bé...”, asseguren convençudes. “Aquí també”, responem fent una defensa de la nostra educació pública. Asseguren que en aquests països hi ha més oportunitats professionals i també més igualtat a l'hora d'aconseguir-les, segurament els horaris hi ajuden. Estan repartides per Alemanya, Àustria i Suècia. De les seves paraules es desprèn que els impostos que els ciutadans paguen s'inverteixen en la gent. En el seu aterratge en un nou país no tot han estat flors i violes: han hagut d'aprendre una nova llengua i adaptar-se a un ritme de vida molt diferent. Tot i això, de moment, no tenen ni pensaments de tornar encara que enyoren la família i fer el vermut amb les amigues els diumenges. Viuen el seu somni europeu.

Les cares de la notícia

PRESIDENTA DEL GRUP PARLAMENTARI DE CS

Inés Arrimadas Ni una disculpa

Després de les gravíssimes acusacions que va llançar la líder de Ciutadans contra els Mossos d'Esquadra, titllant-los de policia política, hauria estat elegant una disculpa després que s'hagin arxivat les querelles presentades contra el cos per presumpte espionatge.

DIPUTAT AL BUNDESTAG PER DIE LINKE

Andrej Hunko Debat sobre Catalunya

El diputat del partit d'esquerres alemany ha tornat a mostrar la seva sensibilitat sobre la injustícia que representa tenir presos polítics i ha declarat que té la intenció d'impulsar un debat sobre la situació de Catalunya al Parlament Federal. Ha anunciat iniciatives parlamentàries al Bundestag

ALCALDE DE CERVERA

Ramon Royes Capital de la Cultura

Des de fa més de cinc anys que el paer en cap de Cervera està treballant perquè la capital de la comarca de la Segarra, de poc més de 9.000 habitants, sigui Capital de la Cultura Catalana. Ha aconseguit l'objectiu, i durant aquest 2019 desenvoluparà un programa amb més de 200 activitats.

Tal dia com avui fa...

1 any

Investidura

El president i Marta Rovira pacten la constitució de la mesa i estudien les vies jurídiques per invertir el cap de llista de JxCat.

10 anys

Clam per Gaza

Marxes multitudinàries a Barcelona i arreu del món reclamen el cessament de l'ofensiva d'Israel a la franja de Gaza.

20 anys

Violència i EH

Tots els partits bascos exigeixen a EH que es desmarqui de la violència després d'una temptativa d'atac a Eibar.

Full de ruta

Imma Merino

Correcció política

No sé si Steve Bannon, l'exassessor de Trump que va ensinistrant l'extrema dreta europea incloent-hi Vox, ha aconsellat Santiago Abascal per tal que pressioni PP i Ciudadanos dient-los que són presoners de la "correcció política imposada per l'esquerra". Allò que vull dir és que fa molts anys, gairebé dècades, que el ferotge ultraconservadorisme nord-americà utilitza de manera pejorativa el terme *políticament correcte* per condemnar les mesures (i el llenguatge) que consideren que protegeixen excessivament les minories ètniques, els homosexuals, els immigrants i, evidentment, les dones. A través de fundacions semblants a la FAES, grups amb poder als EUA han invertit molts de diners per finançar i difondre publicacions que afirmen que les teories i pràctiques igualitàries (pel que fa als drets, mentre que a la vegada reconeixen la diversitat) són, de fet, una forma d'autoritarisme que impedeix el dret de les persones (aquelles a les quals fan sentir que són les "comunes", les "normals", les integrants de la majoria, encara que ocupin un lloc marginal dins de l'escala social) a ser previnudes davant de grups que suposada-

La culminació de la revolució de dretes és criminalitzar i anorrear tota diferència

ment les posen en perill; si no afirmen directament que els impedeixen el dret a ser racistes, sexistes i homòfobs.

Als EUA, els ultraconservadors "antipolíticament correctes" no parlen tant de l'esquerra, encara que també, perquè costa trobar-la, sinó que els enemics són els liberals, les feministes, el col·lectiu LGTB, els ecologistes, els "multiculturals". A Europa, l'extrema dreta, que a l'Estat espanyol no només és representada per Vox, parla de l'esquerra (encara que també costi trobar-la) per integrar-hi tots els enemics, que especifiquen igualment. Es tracta de posar en qüestió aquestes socials i polítiques que encara són molt insuficients per contrarestar les desigualtats i les discriminacions: és així que desvien l'atenció per mantenir-les i reforçar-les. La culminació de la revolució de dretes, que ha dut el capitalisme a un dels seus estadis més bàrbars, és imposar definitivament la seva correcció política: criminalitzar tota dissidència, anorrear tota diferència. Ho va dir l'economista nord-americà Paul Krugman: "Volen que sigui impossible parlar sobre les idees que posin en dubte l'ordre establert. Ni tan sols pensar-les."

Tribuna

Jaume Oliveras i Costa. Escriptor

Una gran il·lusió

Tornem a la infància. Alguns cartells anuncien l'espectacle més gran del món i els crítics d'art parlen de la dècada prodigiosa. Són els anys cinquanta del segle passat i els cinemes viuen el moment més dolç. La cronologia s'havia iniciat una seixantena d'anys abans i s'enfortia entorn d'un munt d'episodis viscuts en la penombra de les sales de cinema. Es cultivava una gran il·lusió.

NO AMAGO LA MEVA ABSOLUTA DEVOCIÓ pel *western* i l'èxtasi que em causà Will Kane (Gary Cooper) caminant pels carrers d'Hadleyville, amb el rellotge avançant cap a les fatídiques dotze i tot sol davant el perill; o Shane (Alan Ladd) enfrontant-se a l'expert pistoler en una terra d'arrels profundes. I la parella John Ford-John Wayne obsequiant-me amb el millor oest de la crònica del cinema, quan els centaures del desert aprofundien en totes les misèries humanes covades en la terra de frontera. A les darreries d'aquella dècada, l'impactant blanc i negre que embolcallava un dels meus actors preferits (James Stewart)

i la pel·lícula que he visionat més vegades (*L'home que va matar Liberty Valance*). Era l'oest americà, on quan la llegenda superava la realitat s'apostava a favor de la llegenda.

DE TOT AIXÒ, I MOLT MÉS, en parla Núria Casals en una història del cinema viscuda en una ciutat catalana, Badalona, des de les primeres projeccions ambulants fins a l'arribada dels cinemes multisala. Amb bisturí de tall molt fi, Casals dissectiona vuitanta-cinc anys de la crònica cinematogràfica d'una societat on, sens dubte, es reproduceix la història del país. *La gran Il·lusió* és el llibre resultant d'un treball molt acurat

“El cinema és això, una gran il·lusió irrenunciable

i en què la participació de Pere Ruzafa en el disseny es converteix en peça enriquidora d'un producte excepcional. A la vegada, el Museu de Badalona acompanya llibre i temàtica amb una magnífica exposició que es podrà visitar fins a final de febrer. I el mateix museu ho remata amb conferències i projeccions complementàries. Cal no perdre l'oportunitat de gaudir del cinema.

PER PURA CASUALITAT, aquesta setmana la televisió catalana ha iniciat la programació d'una sèrie amb idèntic títol –*La gran il·lusió*–, una història d'imatges dirigida per Esteve Rimbau i Àlex Gorina. Diu Rimbau que "un cinema sense història és com un país sense cinema: no té identitat". Anem per bon camí; aprofundim en la pròpia història del cinema. Estem davant els somnis d'infància, potser malmesos per noves tècniques visuals, però reafirmant que existeixen les grans praderies de l'oest americà i les petites complicitats dels secrets mantinguts a cau d'orella. El cinema és això, una gran il·lusió irrenunciable.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Tamariu (Palafregell): sant tornem-hi!

■ A Tamariu, aquests dies nadalencs, els restaurants han tornat a fer l'agost en ple desembre en detriment dels visitants i fent de Tamariu la zona de restauració de Palafrugell. Taules ocupant tot el passeig a mig fer, envaint espais veïns i dificultant les passejades. Existeix una ordenança reguladora de l'ocupació de la via pública, molt ben escrita, però que no ha servit de res a Tamariu. Res a dir als restaurants, tothom té dret a guanyar-se el jornal, sinó a la falta de seguiment d'aquesta ordenança per part del responsable, l'Ajuntament. Ja són massa les accions de millora realitzades a Calella o Llafranc (compari els passejos marítims de Llafranc i Tamariu) i cap posada en marxa amb un control efectiu al *merendero* Tama-

riu. A les cinc, tots cap a casa que s'amaga el sol i fa fred!

IGNASI TAXONERA ISART
Barcelona

En resposta a la carta de Raquel Pedregosa

■ En resposta a la carta adreçada per la ciutadana Raquel Pedregosa Febeiro, sobre les escales mecàniques de la ciutat, us informem que, en el marc del canvi de contracte de manteniment d'escales mecàniques i ascensors que va tenir lloc el juliol passat, l'Ajuntament de Barcelona ha liderat una auditoria de l'estat d'aquests elements per tal de garantir la seguretat dels ciutadans i ciutadanes. L'esmentada auditoria ha diagnosticat que hi ha un conjunt d'instal·lacions amb mancances importants que requereixen actuacions de millora per tal d'evitar possi-

bles problemes més greus de funcionament en el futur. L'Ajuntament està actualment reparant i comprovant aquestes estructures per tal de garantir la seguretat de tots els ciutadans i ciutadanes, la qual cosa comporta que, temporalment, alguns d'aquests elements es trobin fora de servei. Lamentem profundament totes les molèsties que aquestes incidències han pogut ocasionar als veïns.

ESTER LÓPEZ, cap de comunicació de l'Ajuntament de Barcelona
Barcelona

Com (...) ho ha fet?

■ Aquesta és la pregunta que més vegades us fareu si aneu a veure el darrer espectacle del Mag Lari. Es diu *25 il·lusions*. Però no us cal patir per les respostes perquè no tindreu temps per trobar-les. Potser quan n'haureu sortit,

si rumieu el que haureu vist, en sabreu alguna... Així i tot, no us serà gens fàcil! Perquè és un *show* apassionant, trepidant, sorprenent, impressionant, estimulants visualment i sobretot cognitivament. Pura màgia! I molt participatiu, de principi a fi. I de bon humor... a *tope!* O sigui, una sessió de risoteràpia col·lectiva! Ras i curt: *pela* molt ben gastada. De moment, és al Teatre Condal de Barcelona. Escric aquestes línies amb un triple objectiu: perquè els noranta minuts que dura se'm van fer curts, i crec que es mereix una bona crítica d'un espectador. Vull també felicitar el Mag Lari pels seus 25 anys de trajectòria professional. I, finalment, crec que és bo recordar que l'escena catalana és plena sempre de grans professionals. I gaudir de la seva feina és un goig!

JAUME PORTA JOSA
Amposta (Montsià)

La frase del dia

“Els miserables ho seran per sempre. Ells, els seus editors, els seus finançadors, els amics del rei... tot se sabrà”

Carles Puigdemont, PRESIDENT DE LA GENERALITAT A L'EXILI

Tribuna

Xavier Diez. Historiador

Santíssima trinitat

Otto von Bismark sostenia que Espanya era el país més fort del món, perquè tractava de destruir-se a si mateixa al llarg dels segles i encara no ho havia aconseguit. L'afirmació del canceller prussià s'ha d'entendre en el seu context històric i no deixava de tenir un punt irònic. Tanmateix, i vist en perspectiva, és inevitable fer analogies amb el present. Les eleccions andaluses, amb la seva campanya, els seus resultats, i els pactes posteriors, corroborarien aquesta deriva autodestructiva. L'ascens de Vox, una força declaradament ultra, la retòrica mil·lenarista de Casado i Rivera, i una política d'odi contra els catalans, no només empenyen la societat espanyola vers l'abisme polític i social, sinó també a bescanviar els avantatges de la convivència democràtica per no se sap ben bé quina distòpia totalitària. Una distòpia on convergeix l'odi a les dones, als immigrants, als treballadors públics, als que tenen una orientació sexual no majoritària, als no castellano-parlants i a tothom que, com la cançó de Georges Brassens, en passar olímpicament dels símbols nacionals, passa a obtenir una “mala reputació.”

EN CERTA MESURA, la música (militar, per descomptat) que sona entre la dreta espanyola, va molt més enllà de la baixa qualitat de les institucions creades durant la Transició, d'un pacte desigual entre qui ostentava tots els poders i els qui aspiraven a deixar d'ésser reprimits, sinó que enllaça amb una cultura política àmpliament autoritària i que resulta el factor decisiu en les relacions amb una Catalunya de tradició republicana, liberal i llibertària. Ara bé, i tot defugint essencialismes, són les relacions de poder dins l'Estat el que inhabilita Espanya com a democràcia moderna. Les eleccions andaluses i el tripartit *de facto* PP-Cs-Vox, posa en relleu un fenomen prou conegut

per qualsevol coneixedor de l'Espanya contemporània: les dretes són plurals, encara que amb una lògica coherent; poden marcar distàncies, malgrat que posseeixen objectius i visions semblants. El franquisme estava marcat per famílies polítiques, des dels sectors més afins al nazisme, fins als més clericals i de simulació liberal. I el seu pes i influència solia variar en funció de les circumstàncies –sovint marcades pel context internacional–. Aquestes famílies, teòricament ideològiques i tàctiques, sovint esdevenien també biològiques, amb aquesta finalitat d'exercir una opressió de classe i nació i adaptar-se a les diverses circumstàncies, de manera que els mateixos cognoms poguessin continuar remenant les mateixes cireres.

NORMALMENT, LES COMPARACIONS les carrega el diable, tanmateix és obvi que

“La ruptura amb el franquisme és encara pendent. I una República catalana independent és la màxima garantia contra el totalitarisme”

si bé durant el franquisme existien nacional catòlics, liberals tecnòcrates i falangistes, no és gaire arriscat establir paral·lelismes entre un PP pròxim als valors reaccionaris del catolicisme, un Cs de vocació neoliberal, i un Vox afí a la cultura de la ultradreta d'abans i l'actual, amb els préstecs ideològics de la Internacional Reaccionària comandada per Steve Bannon. Ara bé, si hi ha un factor que els uneix és un nacionalisme espanyol tancat, de caràcter teològic, amb l'irracionalisme com a estil i tendències excoelents. En altres paraules, PP, Cs i Vox representen la Santíssima Trinitat del reaccionarisme hispànic, aquella Espanya negra assenyalada per alguns dels intel·lectuals del 98 i que van recloure el seu país en l'endarreriment polític i social. De fet, és més que significatiu el seu esperit nostàlgic empassant-se el poc rigor de la història nacionalista –la celebració de la invasió de Granada el primer de gener en fou clar exponent– o expressant desacomplexadament el seu desig d'una política antifeminista.

EL QUE QUEDA DE LES ESQUERRES, una constel·lació de grupuscles insegurs, mal avinguts i amb escàs coratge, ha reaccionat tímidament, i culpant els sospitosos habituals: els catalans. Si s'han deixat prendre terreny més aviat és a causa de la seva escassa consistència i absència de projectes polítics sòlids i alternatius. La situació de crisi política també té a veure amb la profunda imbricació del franquisme en els poders de l'Estat, especialment en un món judicial, les forces policials o la premsa, com passa arreu d'aquesta involució global. Ara bé, per arreglar aquest problema greu que afecta tothom, també els contraris a la independència, no s'hi val la timidesa. La ruptura amb el franquisme és encara pendent. I una República catalana independent és la màxima garantia contra el totalitarisme.

De set en set

Josep Maria Casasús

Cor ben net

Cornet era el dibuixant humorístic més estimat a la Catalunya culta del segle XX fins que la dictadura franquista va es-

tabornir el sentit de l'humor benigne i enginyós que agrada a la gent de cor net. Gaietà Cornet (Barcelona, 1878-1945) signava els seus acudits gràfics amb el traç d'un cor. Hi posava les lletres NET a l'interior i una flama animosa al capdamunt. Josep Maria Cadena, periodista erudit, acaba de publicar a Àmbit Editorial l'obra de Cornet que va sortir en el setmanari *iCu-Cut!* els anys 1902-1903. Va ser el ninotaire i caricaturista més fecund d'aquella edat d'or catalana del grafisme satíric amable i civilit-

Va ser el ninotaire i caricaturista més fecund d'aquella edat d'or catalana

zat. És el més cotitzat pels col·leccionistes d'art. Cornet formava part del gremi periodístic més agosarat: el dels humoristes que combinen dibuix i text per criticar polítics i autoritats de tota mena. Eren audaçs sota els successius règims dels segles XIX i XX. Ho són ara en aquests mals temps judicials per a la llibertat d'expressió. Pateixen molt des que el franquisme va impregnar la societat espanyola. Els feixistes pensen que és humor la seva poca-soltada amarga, l'exabrupte sòrdid. Fins i tot practiquen l'humor negre de la paradoxa criminal: el “Viva la muerte” del general Millán-Astray; “los novios de la muerte” de sempre; i, ara, quan avisen els governants catalans que Companys va ser afusellat pel poder espanyol, i quan demanen als Reis d'Orient que fulminin el president Pedro Sánchez. El millor antídoto contra tanta perversió és l'humorisme de cor ben net.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Arxivament de les querelles contra els Mossos

Interior demana als qui van carregar contra els agents que es retractin

Informe sobre l'evolució dels salaris

Els directius recuperen el sou d'abans de la crisi però els assalariats no encara

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Trasllat a la presó de M

ORDRE El Suprem demana al Ministeri de l'Interior que traslladi els nou presos polítics perquè estiguin a la seva disposició "l'última setmana de gener" **QUEIXA** Familiars dels independentistes expressen la seva disconformitat

M. Piulachs / C. Sabaté
BARCELONA

L'angoixa per saber la data del trasllat dels nou presos polítics catalans a un penal de Madrid per ser jutjats per rebel·lió al Tribunal Suprem es va desvelar ahir. El magistrat Manuel Marchena –president del tribunal de set magistrats que els jutjarà i redactor de la sentència– va demanar al ministre de l'Interior que es faci responsable del seu trasllat i que "estiguin a disposició de la sala l'última setmana de gener". És a dir, que el judici contra els independentistes catalans començarà, segurament, el 29 de gener, ja que s'han fixat sessions de dimarts a dijous. La notícia va enutjar els familiars dels presos polítics, i Txell Bonet i Diana Riba, dones de Jordi Cuixart, president d'Òmnium, i de l'exconseller Raül Romeva, van expressar la seva sorpresa a Twitter perquè encara no s'han presentat els escrits de defensa, tot i que el termini, acaba el 15 de gener, i aquesta acció no atura pas la vista oral.

Amb tot, s'esperava primer l'anunci de la data del judici, després de la presentació dels escrits de defensa, i el consegüent trasllat dels presos polítics d'un penal català a un de Madrid. La sala del Suprem té pressa per començar la vista perquè la presó preventiva dels polítics els crema, en ser excessiva perquè són acusats d'accions polítiques, no de sang (legalment poden es-

tar en presó preventiva dos anys, prorrogables dos anys més) i per això fonts properes al Suprem indicaven que el judici seria a finals de gener o la primera setmana de febrer, com a molt tard.

Tot preveient les queixes, Marchena en el seu escrit al ministre Fernando Grande-Marlaska exposava que l'article 33 del reglament penitenciari fixa "una antelació mínima de trenta dies", quan la llei d'enjudiciament criminal estableix que un cop sabuda la data del judici, "immediatament" els processats que estiguin empresonats seran conduïts a la presó més propera on hagin de ser jutjats; en aquest cas, Madrid. Hi afegeix que aquesta exigència temporal "no pot anar en perjudici de la seguretat que ha de presidir el trasllat dels presos, del seu dret que aquest trasllat es verifiqui en condicions que respectin la seva dignitat i del dret de tot acusat a un procés sense dilacions indegudes", i per això sol·licita que siguin conduïts a Madrid la darrera setmana de gener.

Rajoy de testimoni?

La previsió és que els nou presos polítics, repartits a les presons de Mas d'Enric, Lledoners i Puig de les Basses, siguin traslladats pels Mossos a la presó de Brians 1, a Sant Esteve Sesrovires, on hi ha els reclusos preventius, i que d'allà unitats de la Guàrdia Civil els condueixin a Madrid, tal com van fer en la tornada a Catalunya, l'es-

El president Torra, entregant la medalla d'or de la Generalitat a Bernat Pegueroles, marit de Carme Forcadell ■ ACN

Les dates

15.01.19

Acaba el termini perquè els advocats presentin els escrits de defensa i la proposta de testimonis i de prova.

16.10.17

Es va ordenar la presó provisional del president d'Òmnium, Jordi Cuixart, i del de l'ANC, Jordi Sánchez.

tiu passat. El conseller d'Interior, Miquel Buch, va oferir ahir que la policia catalana faci tot el trajecte del trasllat.

Esgotar el trasllat dels presos polítics fins a la mateixa setmana de l'inici del judici, però, no evitarà la

Nacional, a cinc minuts en cotxe. A més, les sessions seran de matí i tarda i caldrà resoldre els àpats per dinar i on ho faran.

Aquesta setmana les defenses dels presos polítics tenien previst de fer una reunió per intentar consensuar els testimonis i les proves a demanar en el judici. La declaració com a testimoni de l'expresident del govern espanyol Mariano Rajoy ha estat demanada per l'acusació popular del partit d'ultradreta Vox, i fonts jurídiques han assegurat que el Suprem l'acceptaria si ho demanen les defenses.

Per alguns dels juristes implicats, Rajoy no és la prioritat per demostrar que el dret d'autodeterminació no és il·legal i que no va haver cap violència als carrers de Catalunya. El desig és que la política torni en acabar el judici.

Aquest anunci va coincidir ahir amb el lliurament de la medalla d'honor de la Generalitat a Carme Forcadell, precisament. Va recollir el guardó el seu marit, Bernat Pegueroles. També van rebre la medalla Carles Viver Pi-Sunyer, catedràtic de dret constitucional i expressident del Consell Assessor

L'APUNT No és això

Carles Sabaté

Quan des de Catalunya es demana un gest a Sánchez, ens referim al dret a decidir sobre el nostre futur, i no pas sobre "l'encaix" de Catalunya en l'Estat. Ni com la ridícula proposta de rebatejar l'aeroport del Prat, per exemple. Per això el PSOE prepara una proposta de compliment del pressupost en inversions. A Ferraz han degut pensar que els catalans som gent seriosa i ens

prenem com mereix l'execució del pressupost. Ahir va venir un secretari d'estat a avançar que aquest 2019 sí que compliran els fons per a l'àrea metropolitana de Barcelona que fa anys no aporten. Llàstima que no es correspongui també en el repartiment dels fons a entitats socials provinents de l'IRPF, un altre greuge en què Catalunya aporta cada cop més, i rep el mateix.

Madrid

Autoinculpació per l'1-O

El col·lectiu Avis i Àvies per la Llibertat s'autoinculpa per la jornada del referèndum i assegura que està disposat a ingressar a la presó a canvi que surtin en llibertat els polítics i líders independentistes i civils presos. D'això en deixa constància en un manifest, subscrit per 1.229 firmes d'arreu de Catalunya, sota el moviment Taca d'Oli. Un grup d'avis va lliurar ahir el manifest a la fiscalia, a Tarragona. Els avis ho desmarquen del precedent d'una altra acció d'autoinculpació –pel 9-N–, perquè, en aquest cas, el grau d'implicació ha estat major. "Ens declarem culpables de voler la República Catalana, som nosaltres els que hem d'ingressar a la presó", exposa el manifest. Els avis i àvies que s'autoinculpen resideixen a 25 municipis catalans i integren el Taca d'Oli. Es consideren "responsables" de preparar i participar en l'organització del referèndum. "Si voleu continuar amb aquesta farsa de judici, empresoneu-nos a tots; som fàcils de localitzar ja que sortim sempre de manera pacífica i ordenada", asseguren en un text on indiquen la seva localització i residència.

per a la Transició Nacional, i imputat en la causa del jutjat, i els arquitectes de l'estudi RCR, Rafael Aranda, Carme Pigem i Ramon Vilalta.

Mediació i Bundestag

Per altra banda, el diputat alemany Andrej Hunko ha insinuat que el seu partit, Die Linke, podria impulsar un debat sobre Catalunya al Parlament Federal, el Bundestag. En unes declaracions a l'ACN, Hunko va avançar que "com a mínim hi haurà preguntes" en els pròxims mesos a la cambra germànica. El representant de la formació

d'esquerres reclama la implicació d'institucions com ara el govern alemany, la UE i el Consell d'Europa contra l'empresonament dels independentistes. Hunko es va convertir dimecres en el primer diputat del Parlament alemany que visita els presos a Lledoners. "Hi haurà iniciatives parlamentàries", va explicar en ser preguntat per possibles accions de Die Linke coincidint amb l'inici del judici al procés. "Intentarem posar sobre la taula la situació de Catalunya en la pròxima sessió del Consell d'Europa", del 21 al 25 de gener. ■

El regidor de la CUP a Badalona José Téllez, amb el puny alçat, abans de començar el judici, ahir ■ TONI ALBIR / EFE

Téllez afirma que va agafar els cartells del cotxe policial "per evitar detinguts"

■ Tres agents de la Guàrdia Urbana asseguren que van "insistir" al regidor que seguien l'ordre de la fiscalia ■ El material era polític no de l'1-O, sosté la defensa

Mayte Piulachs
BARCELONA

El regidor i extint d'alcalde de la CUP a Badalona José Téllez va assegurar ahir en el judici, com a acusat d'un delictes de desobediència greu a l'autoritat, que aquell 25 de setembre del 2017 va actuar com a "mediador" entre un grup d'activistes que "defensava les seves idees" i tres caporals de la Guàrdia Urbana que van confiscar-los uns cartells d'Òmnium, amb el lema *Hola Europa. Hola República*. Sí, sota l'empara de l'ordre de la fiscalia de comissar tot el material de l'1-O. Hi va afegir que al final va agafar els cartells del cotxe policial en pujar la tensió i "per evitar mals majors", ja que no volia que "hi hagués detinguts per la Guàrdia Urbana pel fet de complir una ordre irregular de la fiscalia".

En el judici, els tres

La frase

"Vaig voler salvar la imatge de la Guàrdia Urbana de Badalona davant una ordre irregular de la fiscalia"

José Téllez
REGIDOR DE LA CUP

agents van explicar que les cinc persones que eren a l'avinguda Francesc Layret van respondre'ls amb "correcció" i es van identificar. Una de les testimonis va aclarir que no acceptaven que els agafessin també l'escala i, al final, els la van tornar. Van indicar que la situació es va enredar quan una dona va dir que havia trucat a l'alcalde (Dolors Sabaté) i que deia que no els podien agafar els cartells. Es van aplegar una vintena de persones i un dels agents va declarar que el president d'Òmnium, Jordi

Cuixart, "ens va demanar que miréssim cap a un altre costat" i va acusar el líder civil d'"escalfar l'ambient", mentre altres els insultaven. En arribar el llavors tinent d'alcalde, els agents van dir que van informar-lo que complien ordres dels seus superiors, seguint la instrucció de la fiscalia, però que Téllez no els va fer cas i va agafar els 42 cartells comissats i que no ho van evitar per no crear més enrenou, i li van requerir el DNI.

Esperanza Aguirre

La fiscalia va mantenir la petició de demanar sis mesos de presó i d'inhabilitació per a Téllez, en assegurar que, "malgrat ser informat pels agents, de manera coactiva i usant el seu càrrec de regidor, de manera contumaç va desautoritzar els agents i l'ordenament jurídic".

Per contra, la defensa, exercida per l'advocada

Montserrat Salvador, va qüestionar la potestat de la Guàrdia Urbana de ser policia judicial, i que el TSJC va excloure aquest cos en assumir la causa de l'1-O. Va exposar que "l'ordre de la fiscalia va ser qüestionada per l'alcalde de Badalona, màxima autoritat vers els agents". Hi va afegir que els cartells "eren d'una opció política" i no de l'1-O i, per tant, fora de l'ordre de fiscalia. Salvador va sostenir que el delictes de desobediència greu "era desmesurat" i va recordar el cas de l'expresidenta de Madrid Esperanza Aguirre, que va fugir d'un control policial, i la seva causa es va arxivar.

El regidor de la CUP va estar acompanyat d'un grup de ciutadans i polítics, amb l'exalcalde de Badalona, el tinent d'alcalde barceloní Jaume Asens i el vicepresident d'Òmnium, Marcel Mauri, entre d'altres. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El PSOE oferirà la inversió prevista en l'Estatut per seduir ERC i el PDeCAT

- La ministra Batet nega taxativament cap possibilitat de fer un referèndum
- Tardà recorda a Torra l'autonomia d'ERC per decidir si dona suport als comptes

J.A.
BARCELONA

La ministra de Política Territorial, Meritxell Batet, va confirmar ahir que les inversions, amb el compliment, per primera vegada des del 2006, de la disposició de l'addicional tercera de l'Estatut, serà l'esquer amb què el govern de Sánchez vol desencallar les negociacions dels pressupostos generals amb ERC i el PDeCAT perquè com a mínim es puguin tramitar. Això sí, va reiterar que no cedirà en les peticions que li reclamen d'un gest polític per al dret a l'autodeterminació: "El referèndum no es donarà, no ho permet el marc constitucional", va assegurar taxativament a Antena 3.

L'addicional tercera és una mesura que preveu destinar a Catalunya del total de la partida en inversions territorials en infraestructures el percentatge del producte interior brut (PIB) català en relació amb el PIB espanyol, que podria ser d'un 18%. Per Batet, es tracta de "donar compliment a una llei orgànica i canviar una situació perquè fins ara no s'estava complint". En els comptes es preveu destinar també

Els alcaldes metropolitans es van reunir ahir amb Ignasi Sánchez Amor ■ AMB

Partida per l'AMB en els pressupostos

Els pressupostos generals de l'Estat per al 2019 tornaran a incloure una partida inicial destinada a millorar el funcionament de l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Així ho va anunciar ahir el secretari d'estat de Política Territorial, Ignasi Sánchez Amor, que es va reunir amb el vicepresident executiu de l'AMB, Anto-

nio Balmón, i amb alcaldes dels municipis metropolitans. Sánchez Amor va reconèixer que d'entrada la partida serà "simbòlica" (100.000 euros), però va assegurar que el govern espanyol té la intenció de recuperar, en diversos exercicis, una assignació que l'AMB reclama des que es va crear, el 2011. ■ CLARA RIBAS

1.700 milions a Catalunya, segons fonts d'Hisenda, desglossats amb 989 milions en entregues a compte, la correcció pel desfasament en la recaptació de l'IVA i 350 milions compromesos en les reunions bil-

terals: 200 per a inversions pendents i 150 per als Mossos.

Tot i que el president de la Generalitat, Quim Torra, va voler donar dimecres un missatge d'unitat de l'independentisme en les de-

mandes a Pedro Sánchez, admetent que hi hauria crisi de govern si ERC o el PDeCAT votava a favor dels pressupostos, en contra del seu criteri, el portaveu republicà al Congrés, Joan Tardà, li va recordar que el govern "no és monocolor" i que serà el partit -l'executiva d'ERC es reunirà avui a Ginebra amb Marta Rovira- qui decidirà si presenta una esmena a la totalitat o no. Al PDeCAT hi ha divisió sobre la qüestió, tot i que ahir el president, David Bonvehí, va dir que la proposta d'inversió "és un gest insuficient" si no es posa sobre la taula una fórmula "que passi per reconèixer el dret a l'autodeterminació". ■

L'exconseller Josep Huguet atenent els mitjans de comunicació ahir sortint dels jutjats ■ ACN

Huguet diu que va fer com Rivera a Twitter

- Al·lega davant del jutge que es va limitar a divulgar informació a la xarxa

Redacció
BARCELONA

L'exconseller d'ERC Josep Huguet va al·legar ahir davant del jutge que quan va repiular dades polítiques sobre la secretària judicial del cas de l'1-O es va limitar a fer una "divulgació informativa", com quan el líder de Cs, Albert Rivera, va mostrar fotos de professors acusats d'adoctrinament. Huguet compareixia ahir com a imputat per un delictes de coacció a la justícia davant el titular del jutjat d'instrucció número 22 de Barcelona, arran d'una denúncia de la fiscalia per haver divulgat per Twitter la filiació política de la secretària del jutjat d'instrucció número

13 de Barcelona, que porta el cas de l'1-O.

Segons va relatar l'exconseller en sortir, es va limitar a fer una repiulada i va dir que no tenia coneixement que la secretària judicial era testimoni protegit de la causa de l'1-O, ja que va haver de sortir pel terrat de la conselleria d'Economia durant l'escorcoll del 20 de setembre del 2017. Huguet va afirmar que és el mateix que en el seu moment va fer Rivera quan va mostrar a la cambra fotografies de mestres catalans suposadament implicats en adoctrinament independentista. Segons ell, hi ha "raons polítiques" i una "malvolença personal" en el seu processament. ■

Buch vol les disculpes dels que van acusar els Mossos

Redacció
BARCELONA

El conseller de l'Interior, Miquel Buch, va exigir a les persones, als partits i als mitjans que es van dedicar a "assenyalar" els Mossos per acusar-los de practicar l'espionatge polític que "demanim disculpes" i es retractin. Ho va dir l'endemà

d'haver-se conegut l'arxivament -al qual la fiscalia va anunciar ahir que s'oposava- de les querelles i les denúncies contra el cos per investigar persones contràries a la independència arran de la intervenció que va fer la policia espanyola el 26 d'octubre del 2017 de documents que anaven a cremar a la incineradora

de Sant Adrià. El jutge Emili Vilà va considerar que era un procediment per "protegir l'ordre públic" i no tenia motivacions polítiques. El conseller hi va afegir que no havien decidit si demanaran una compensació per danys i perjudicis, i el portaveu dels Mossos, Albert Oliva, hi va afegir que tenien tot el

dret de presentar recurs, malgrat que "hi ha poques organitzacions que donin tantes explicacions i tan clares i contundents" com ho han fet els Mossos".

Inés Arrimada, de Cs, que van ser dels més contundents en les acusacions, va dir que "a diferència dels independentistes" respecten les decisions judicials, però que no "s'havia de confondre la realitat", perquè una cosa era la depuració política que demanaven amb l'impuls d'una comissió d'investigació i l'altra la responsabilitat penal.

El conseller Miquel Buch, en una compareixença ■ ACN

L'advocat José María Fuster-Fabra, que va ser un dels investigats pels Mossos, com també membres de Societat Civil Catalana, a banda de periodistes, ja ha presentat a l'Audiència de Barcelona un recurs contra l'arxivament perquè considera que cal fer més investigacions i interrogatoris. Un portaveu de la fiscalia també va confirmar ahir que han presentat un recurs a l'Audiència contra l'arxivament de la causa dels Mossos que ha dictat el titular del jutjat d'instrucció 22 de Barcelona. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

OPINIÓ

Xavier Godàs

Sociòleg i alcalde de Vilassar de Dalt

L'extrema dreta espanyola és una qüestió catalana

L'auge de les formacions polítiques i els moviments d'extrema dreta a Europa i al món ens interpel·len a Catalunya i a l'Estat. A Catalunya és públic i notori que des de l'1 d'octubre del 2017 hi ha un increment de l'activitat ultra que porta un reguitzell fins ara impune d'agressions i assenyalaments. El PP i Ciutadans han estat encobridors d'aquesta hiperactivitat feixistitzant. A l'Estat, l'emergència de Vox després de les eleccions a Andalusia ha configurat una trada de dreta intransigent que es desplaça en bloc cap a l'extrem. Es configura una ofensiva en tota regla contra els objectius de progrés de l'esquerra, el moviment feminista i les nacions sense estat dins l'Estat. Reconfiguració centralista d'Espanya, retrocés de les llibertats civils, apuntament del capitalisme financer i els interessos de l'Íbex 35 contra els interessos de vida digna i plena de les majories socials.

Centrant-nos en Espanya, l'escenari que s'albira és enormement preocupant. La mateixa preocupació que devien sentir el president Companys i tota la resta el 1934, quan la República fou usurpada per la CEDA i els obrers asturians i la Generalitat republicana es van plantar amb les conseqüències per tots conegudes. La història ens ensenya que des del punt de vista de totes les forces polítiques democràtiques catalanes que s'autodenominen re-

Juanma Moreno Moreno (PP) i Francisco Serrano (Vox) ■ EFE

publicanes (no només les independentistes), res d'allò que passi a Espanya en relació amb l'avenç de l'extrema dreta ens és aliè. És una simple qüestió de sentit comú: la hipotètica nova hegemonia a Espanya d'un marc de dreta escorrotat a la banda extrema produiria un context polític d'acarnissament encara més ferotge contra les aspiracions d'autodeterminació catalanes i de les basques. Des d'un punt de vista de defensa de la democràcia, doncs, és evident que a Catalunya no es pot

Des d'un punt de vista de defensa de la democràcia no es pot fer veure que el que passi a Espanya no ens incumbeix

fer veure que el que passi a Espanya no ens incumbeix.

L'extrema dreta espanyola és una qüestió catalana perquè beu de la doble ofensiva contra el pro-

grés social i les demandes perifèriques d'alliberament nacional que ja sustentaren la reacció feixista del cop d'estat del 1936. És una qüestió catalana perquè, si aquí pretenem resoldre el conflicte polític amb l'Estat per la via democràtica, qualsevol afebliment més del ja prou malmès marc democràtic ens fa anar de dret cap a una major submissió. I és una qüestió catalana perquè des del punt de vista de les forces polítiques de progrés mai hem de donar l'esquena a la gent democrà-

tica i progressista que als pobles d'Espanya estan disposades a plantar cara a l'ofensiva ultra. Podem discrepar sobre la solució al contenciós català, però per fer front a l'embat de l'extrema dreta som aliats, com ho vam ser amb l'oposició a la CEDA i la configuració dels fronts populars.

L'independentisme català mai no pot ser aïllacionista. Primer, perquè hem de fer de la solidaritat més elemental un dels trets característics dels que som favorables a exercir el dret d'autodeterminació; segon, perquè és fàcticament impossible aïllar-se de les relacions de força polítiques que es donen en el marc de l'Estat en què encara som; tercer, perquè en ple segle XXI l'aïllacionisme és pura fantasia.

Com a home d'esquerres que pretenc poder exercir el dret d'autodeterminació a Catalunya, em declaro solidari amb totes les dones que ara encara es poden veure més desprotegides per la revisió de les lleis contra la violència masclista impulsada per Vox i secundada pel PP; amb totes les nacions sense estat que senten perillar fins i tot les seves autonomies limitades; amb els treballadors i les treballadores que veuen com se'ls discuteix un increment encara ridícul del salari mínim interprofessional; amb tots aquells i aquelles que havien sortit de la por a expressar la seva sexualitat i que ara volen tornar a recloure en armaris d'intimitats prohibides; amb tota la professió del periodisme que contrasta fets i que explica críticament el món perquè en l'horitzó hi ha que pugui acabar venent la mentida difosa contra les veritats comprovables. Podríem continuar amb altres exemples.

Soc solidari amb totes aquestes gents de les espanyes, d'Europa, del món. I a mi aquí em tenen de company.

Afers Socials denuncia que l'Estat congela l'aportació de l'IRPF

E.B.
BARCELONA

El Departament de Treball, Afers Socials i Famílies de la Generalitat denuncia que el govern espanyol no ha augmentat amb "cap euro addicional" el fons de l'aportació social del 0,7% de l'IRPF a Catalunya, malgrat que aquesta recaptació va créixer en 11 milions d'euros l'any

passat a tot l'Estat.

En un comunicat, la Generalitat lamenta que l'Estat només li ha assignat 31 milions del fons procedent de la recaptació del tram autonòmic d'aquest impost —la mateixa quantitat que el 2017—, que el govern repartirà en subvencions a 628 projectes de 146 entitats socials.

Segons la conselleria de Chakir El Homrani, "en lí-

nies generals, s'ha fet un esforç per donar suport a noves accions i activitats i per atendre noves prioritats emergents, com ara els joves migrants sense referents familiars i els sensellar". També s'han destinat fons a remunerar les tasques de coordinació, sol·licitud i posterior justificació dels projectes que porten a terme les federacions i entitats coor-

dinadores, per arribar al màxim d'iniciatives i d'organitzacions.

L'import sol·licitat per aquestes organitzacions en la convocatòria del 2018 ha estat de gairebé 102,6 milions d'euros, mentre que l'any anterior va ser de quasi 64 milions; és a dir, la demanda ha augmentat un 60,5%, un increment que el Departament d'Afers Socials atribueix al fet que la concurrència a aquestes convocatòries ja no és gestionada pel govern espanyol, sinó directament per l'executiu català. ■

Els batlles de Manresa i Moià, sense càrrecs

M.P.
MANRESA

La fiscalia de Manresa ha arxivat les diligències d'investigació que mantenia obertes des del 2017 contra els alcaldes de Manresa i Moià, Valentí Junyent i Dionís Guiteras, respectivament, per haver donat suport a l'1 d'octubre, segons va confirmar ahir el degà del Col·legi d'Advo-

cats de Manresa, Abel Pié.

La fiscalia de l'àrea també té obertes investigacions als batlles de Sant Pere de Torelló, Capellades i Berga. La Fiscalia General de l'Estat va ordenar les investigacions, i en veure que eren actes polítics es busca si la cessió de locals pot ser delictiva. Per ara s'han tancat quatre casos més, tot i que s'anunciaven querelles. ■